

Fuziune

Lucian Tatar

FUZIUNE

Prin care suflet nu a trecut furtuna
și primăveri scăldate în lacrimi și în ploi
a înflorit salcâmul ,dar a căzut și bruma
eternitatea naște și se sfârșește în noi!

Prin valurile lumii ne naștem ca și flori
din dragostea esenței ,luminii clăditoare
din păcatul vieții pierdut printre ninsori
sub cerul nemuririi,în brațe ocrotitoare!

Se pierde steaua nopții, căzând în altă lume
se pierd florile vieții,călcate pe cărări
suflete-n pustiuri se sting fără de nume
nisipuri mișcătoare ,călătoresc pe mări!

Au înflorit caișii și visul se întoarce
din patosul ce arde în viața aceasta crudă
a mai rămas fuiorul,ce încă ne mai toarce
cămașa amintirii,ce-n versuri mai asudă!

Au înflorit și codrii,etern nemuritori
nu mai aveau aramă ,nu mai aveau argint
au înțeles săracii că printre trecători
se-nscriu în viața falsă ...încet și calm,murind!

Iar noi cotropitorii,nemulțumiți de viață
când bogăția lumii se-apropie de sfârșit
încă privim cocorii,care ne dau speranță
în clipele de seară ...în visul neîmplinit!

Dar floarea ce răsare pe drumurile vieții
o dăruim cu suflet ,iubirii pământene
o lacrimă ce-astupă sintagma tinereții
O primăvară vie ,mai arde în poeme!

Când totul parcă-nvie ,în primăvara vie
când ghiocelul este un simbol de iubire
trăim într-o fuziune ,chiar din copilărie
ne vom afla sentința în tainica amăgire...

Autor Lucian Tatar

29 Mar 2017-0106
Olhao